

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

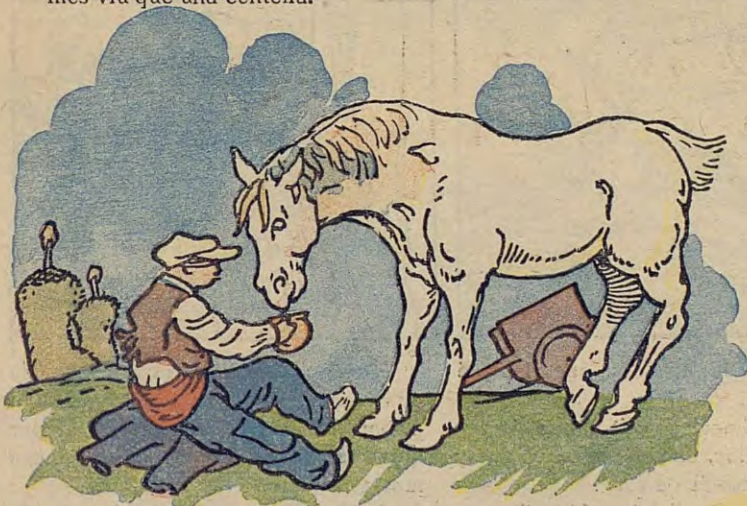
Facècies d'en Feliuet

Per XIRINIUS

1 En Feliuet és un xicot eixerit, trempat i «bon jan». No s'encaparra per res i és més viu que una centella.

2 Un dia, la seva mare li donà per berenar un gros tall de bacallà. Només de veure'l, en Feliuet es posà a saltar. No li agradava pas poc, aquell menjar!

4 i 5 Mes, heus ací que per aquells indrets hi havia un carreter que s'estimava tant el seu cavall, que fins li donava escudella i altres coses que ell menjava. No és, doncs, d'estranyar, que en passar en Feliuet exhibint el seu tall de bacallà, el seu cavall se'l mengés d'una mossegada.

5 El noi restà uns moments esmaperdut i fins co-près i tot, però després reflexionà i cregué del cas anar corrents a trobar el carreter, i dir-li: Escolteu ben home. Em sap greu de dir-vos-ho, però em temo que el vostre cavall s'escanyarà.

HISTÒRIA D'EN PAU BONASORT I D'EN PERE MALAURAT

Dibuixos d'En MIRET

(Acabament)

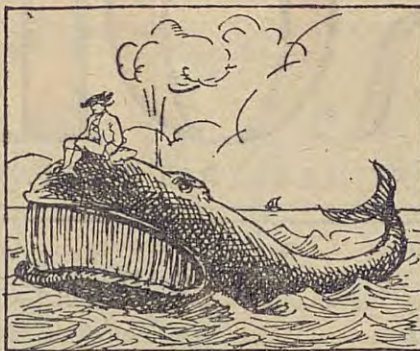
Text d'En CLOVIS EIMERIC

— Durant la teva absència, jo te tingut un somni. Jo anava per un camí, i tot de cop, la meva atenció fou atreta per una alzina que cridava: «Pregunta al teu rei quan s'acabaran les meves penes».

— No s'acabaran fins que hi hagi un minyó jove — digué el Serpent — que en apuntar el dia, li doni una puntada de peu. L'alzina serà llavors desarrelada, i als seus peus s'hi trobarà una quantitat tal d'or i de plata, que no en té pas tant En Pau Bonasort!

— Tot seguit, jo he somniat que anava vers un riu molt gran, on hi havia una barca, i el barquer que m'ha dit si encara en tenia per gaire temps d'anar d'una vora a l'altra.

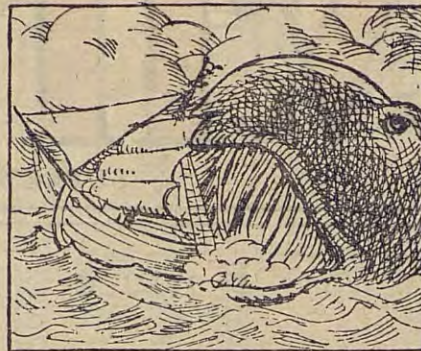
— No en té per gaire. Que posi en el seu lloc el primer que vagi a trobar-lo, que empenyi lluny de les vores la barca, i aquell serà el seu successor pels segles dels segles.

— Encara he somniat més. He somniat que anava damunt d'una balena que amb el seu cos, arribava de cap a cap de platja, a la mar gran, i em preguntà quants anys li restaven encara de servir de pont.

— Fins que vomiti les dotze naus d'En Pau Bonasort que va empassar-se; un cop ho hagi fet, podrà davallar al fons del mar i guarir-se de les nafres.

Dit això, el Serpent va adormir-se amb un son pesat.

Llavors, la donzelleta donà lliber-

tat a En Pere Malaurat i l'aconsellà amb les paraules següents:

— El que acabes de saber de la boca del Serpent, no ho diguis pas al barquer ni a la balena, abans d'arribar a l'altra banda, sinó quan tu ja hagis passat.

En Pere Malaurat regracià la donzelleta i marxà vers la casa del seu sogre. Cam na que caminaràs, arribà a la mar salada. La balena, en veure'l, li preguntà:

— I què? Ja t'has recordat de mi?

— Sí; quan m'hagis portat a l'altra banda et donaré la resposta.

Un cop passada la mar, el jove digué:

-- Vomita les dotze naus d'En Pau Bonasort.

La balena obeí, i les dotze naus aparegueren damunt la planura del mar. Anaven avançant, amb les veles gonflades, tan tranquilament, com si no els hagués passat res d'extraordinari. No havien sofert cap avaria.

Les ones, empeses pel pes de les naus, envairen la platja, de manera que a En Pere Malaurat, l'aigua li arribà a genoll, per bé que ell va córrer a posar-se en sec.

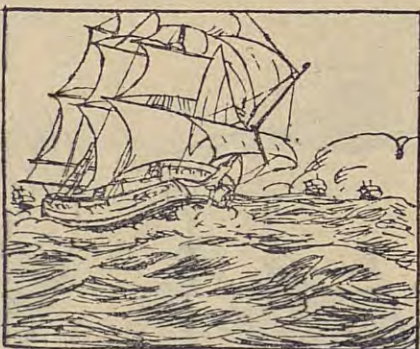
Després, seguí el seu camí de tornada. Arribà a l'indret on hi havia el barquer.

— Has pogut parlar de mi al Rei Serpent — preguntà el barquer.

— Sí.

— I bé, què t'ha contestat?

— Espera't un poc! Porta'm a l'altra banda. Llavors t'ho diré.

Un cop estigué a lloc segur, digué el minyó.

— El primer que se't presenti, posal al teu lloc, empeny la barca lluny de tu, i torna-t'en a casa.

Arribà per fi, a l'alzina. Li etzibà una puntada de peu, tan bon punt neixia el dia, i l'arbre caigué tan llarg com era, posant en descobert una enorme quantitat d'or, argent i pedres valuoses.

En Pere Malaurat va tombar-se i va veure les dotze naus que la balena acabava de vomitar. Els mariners portaren a bord totes aquelles riqueses i emprengueren de bell nou la ruta, acompanyats d'En Pere Malaurat.

Fou anunciat a En Pau Bonasort, que el seu gendre arribava amb dotze naus i que el Serpent li havia fet dones d'immenses riqueses.

En Pau s'enraïà novament, féu guarnir la seva carrossa i se n'anà a trobar el Serpent per preguntar-li per quins mitjans podria lliurar-se del seu mortal enemic.

Arribà a la vora del riu on hi havia la barca. Hi pujà, però el barquer va empènyer-la i des d'aquell moment, En Pau restà condemnat a passà la gent d'una banda de riu a l'altra.

Mentrestant En Pere Malaurat arribà prop de sa muller i sa sogra negociant pel seu compte, amb tant d'encert, que va enriquir-se aviat, socorregué els pobres, ajudà els orfes i, segons la profecia del vellet prengué possessió de totes les riqueses d'En Pau Bonasort.

El metge a contra-cor

Dibuixos d'En CORNET

(Acabament)

per En CARLES SOLDEVILA

— Una mica pitjor després del vostre remei.

— Molt bé; això prova que ha fet efecte.

— Oïl... I què és aquest home que ens dueu avui?

— Un apotecari, senyor. A la vostra filla li farà falta.

En aquest moment entrava Lucinda acompanyada de la seva dida.

— Senyor apotecari — digué tot seguit Sganarel·la, adreçant-se a Leandre — us prego que aneu a prendre el pols de la nostra malalta. Em direu què en penseu.

Lucinda no es féu pregar, i Sganarel·la s'esmerçà a distreure les mirades del pare tan bé com va saber. Però no pogué cloure-li les orelles, i Geront va sentir la veu clara i distinta de Lucinda que deia:

— No, no canviaré mai de sentiment... mai!

— Oh, meravella de meravelles! — clamà Geront alçant totes dues mans al cel. — La meua filla parla!... Metge admirable! Què podré fer per vós després de semblant servei?

— Malviatge! feia Sganarel·la, passejant amunt i avall de la sala. — Heus ací una malaltia que m'ha fet barrinar de valent!

Però la filla s'acarava amb el pare, i amb una fermesa sorprenent, li deia:

— Sí, pare meu, he recobrat la paraula, per dir-vos que jo no em casaré amb ningú sinó amb Leandre.

— Filla...

— Res pot tòrcer el meu determini.

La discussió seguia vivament, perquè Lucinda, com si volgués rescabalar-se dels dies de mutisme, parlava inexhauriblement.

— Ah, Déu del cell! — exclamà Geront al cim de la desolació, senyor metge, torneu-la muda altre cop.

— Impossible, senyor; tot el que puc fer és tornar-vos sord a vós.

— Gràcies!

— I tu — deia Geront — et casaràs amb Horaci aquest vespre mateix

— Mai, mai! — protestava Lucinda.

La discussió amenaçava de reprendre.

— Vós, ordenà Sganarel·la a Leandre, cal que cuiteu a administrar-li

dues dracmes de «matrimòni» en pín-do'es Apa, no perdeu temps. Dugueu-la un instant al jardí per preparar-la per al remei.

Leandre, sota la seva disfressa d'apotecari, cuità a dur-se'n Lucinda. Geront restà amb el metge, planyent-se de la rebel·lió de la seva filla.

De cop, entra un criat:

— Ah, senyor! — exclama. — Quina desgràcia! La vostra filla acaba de fugir amb Leandre! Era l'apotecari! I el metge que veieu aquí és el culpable de tot!

— Ah, traïdor!

— Us penjarem!

En aquest moment precís, entrà Martina, la mulier de Sganarel·la.

— Què, demanà a Lucas, no esteu content del metge que us he recomanat?

— Valent metge! — replicà aquest. — Va a ésser penjat.

— I per què? — demanà Martina. — Es veritat, marit meu, que et volen penjar?

— Ja ho veus — va gemegar Sganarel·la, tot contrit. — I caigué de genolls davant el senyor Geront i l'implorà amb el capell als dits en senyal de gran submissió.

— No bastaria amb algunes bastonades?

— No, no. Però què veig?

Era Leandre que arribava just per arranjar les coses.

— Senyor, digué, Lucinda i jo hem renunciar a fugir. És de vostra mà de qui vull rebre la meua promesa. I us vinc a fer saber que el meu oncle acaba de morir deixant-me tots els béns.

— Lloat siga Déu! — digué Geront, content a la idea que Leandre esdevenia tan ric com Horaci. Us atorgo amb gust la mà de la meua filla.

I Martina, al seu marit, molt desilusionada:

— De manera que així no et penjaran? Dóna'm les gràcies almenys d'haver-te procurat l'honor d'ésser metge.

— El que m'has procurat és un feix de garrotades — grunyí Sganarel·la, amb mal humor.

— Vaja, prou resesntiments, digué Leandre, tot alegre. — No s'ha arranjat tot?

— Com vùlgueu, consentí Sganarel·la, et perdonaré les bastonades que m'has fet donar en honor de la dignitat a què m'has elevat. Però d'ara endavant em deuràs el més gran respecte... Pensa que la còlera d'un metge és terrible!

Així es venjà Martina dels cops que havia rebut del seu marit.

DE MOLIÈRE

Adaptat per S.

La nit de Novella per

DIBUIXOS DE

(Continuació)

Aquell dia i els altres seguien plens d'angoixes, amb un consol només: el de què la Rosalia es llevés, si no curada de les nafres, prou millorada.

— No et puc veure perquè el metge no vol que em destapi els ulls, Rosalia, però em plau oir-te... Has reparat que bo és l'oncle que no s'ha enfadat, a despit d'haver-li fet malbé els focs de Sant Joan? Escolta... Som a la nit o és de dia?

— De dia, ves! Que no ho veus? — féu, innocentment, la Rosalia.

— Fa sol?

— Formosíssim! Tot el poble sembla que cremi! El bosc, el torrent, la font, el Tossal...

— Ai! Jo no ho puc veure... Quina pena tan gran estar privat de la vista! Sort que jo tornaré a veure-hi, que o si no, tant se valdria que em morís!...

En Feliu, que escoltava la conversa, havia de fer grans esforços per dissimular les llàgrimes.

— Ja hi veuràs! — deia, inconscientment, la Rosalia. — Quan et treuran les benes que portes encara ho veuràs tot més bonic!

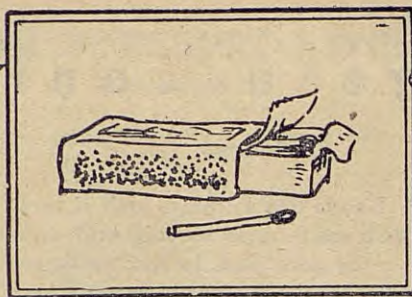
— Sí que ho veuré... com quan acluques una estona els ulls i els obres de sobte a plena llum i sembla que de per tot t'hi vinguin llumenetes!

— Jo també tenia els ulls tapats, però... ara ho veig tot com abans. A tu també et passarà igual!

Dolça esperança! Poc hi feia que, en fer cada dia la cura el metge del poble, fins sentint-se destapat, en Blaiet, no encertés a descobrir ombra de claror, per més que mogué les parpelles. No havia dit l'oncle que sí que hi veuria? Deuria ésser propi del mal, i no era cosa de posar sisquera en dubte una paraula de tanta vàlua com la de l'oncle Xinxó.

Tant aquest, com l'Esteve, sofrien en silenci la terrible tragèdia.

L'Esteve no gosava sortir de casa, convençut que pel poble li havien de dir:

— Has estat un criminal... La ceguera d'en Blaiet és culpa teva! I què fas per tornar-li la llum perduda?

L'església de Montbrió estigué aviat coberta de ciris... A Sarral també digueren misses... A Sant Magí de la

Brufaganya hi anà, sense dir-ne res a ningú i descalç, l'oncle Xinxó. Tornà, que els peus li sagnaven, però tot fóra res si el nebot hi tornava a veure, i com a darrera esperança, si salvava la vida.

Terrible fóra la ceguera, però l'oncle Xinxó fóra el seu company, mentre el Senyor li donés un alè de vida; després la seva fortuna restaria per a ell, perquè pogués viure sense misèria...

Al poble ningú no gosava parlar de la nit de Sant Joan a l'oncle Xinxó, però era ben cert que els auguris de l'americano s'havien acomplit... Mai ningú no havia d'oblidar aquell Sant Joan, tan ple de desventures!

En Blaiet seguia greu. Tenia moments de revifalla, lúcids, en què sentia desfici per destapar-se.

Sant Joan

Clouis Emeric
J. G. JUNEDA.

— Vull veure el sol! — cridava angníós.

Era precis subjectar-li les mans, perquè no es tregués les benes.

— Ja el veuràs quan s'igui hora, fill meu! — responien els que el vetllaven, fossin en Feliu o l'Esteve.

No l'aconsolava més que la presència de la Rosalia, a la qual el minyó acaritava dolçament, complaent-se en passar-li les seves mans esblaimades per la cara per convèncer-se que el crostisser de les cremades anava minvant.

— Quina alegria tinc, Rosalia, que tu ja estiguis curada!... Prefereixo ésser jo el que trigui més... Ja ens vagarà de jugar... Un dia o altre...

Un dia, diumenge, per més senyes, en Blaiet, en mig dels seus dolors físics, fou vist que somreia.

L'Esteve, que el vetllava, mentre en Feliu havia anat a missa major, preguntà al minyó la causa de la seva alegria:

— He tingut un somni més dolç! — féu en Blaiet.

— Sí? Què has somniat? — digué l'oncle, lleugerament encuriosit.

— He somniat la mare... Jo pujava cel amunt, i em passava una cosa estranya: anava tapat d'ulls però ho veia tot amb una claredat tan grossa, que aclucava les parpelles per defugir la llum. Quan era

ja molt amunt, que la terra semblava una boleta de ginebró, de tan xica, vaig sentir-me perdut. No és que hi hagués gaires camins. Al contrari, era un de sol, però tan ample, que no sabia cap a quin cantó tirar. Esglaiat, vaig cridar: «Mare!», i tot de cop, vaig veure la mare que venia a rebre'm, em donà la mà, i m'anava acompanyant com si fos un ceguet... Oi, oncle, que no sóc un ceguet, que no ho seré?... — preguntà, interrompent-se en la seva narració, en Blaiet.

S'extremí l'Esteve, i dominant la seva emoció, murmurà:

— Fuig, home, fuig! I tu faries cas dels somnis?

— El cas és que vaig veure la mare... No sé si la vaig veure o la vaig conèixer per la veu... Va petonejar-

me, va preguntar-me pel pare i per vós; em va dir que us perdonava, no sé de què, perquè no m'ho va dir...

L'oncle Xinxó arrencà en plor, un plor silencios i amarg com el fel.

Ei minyó continuà:

— Aga'ats del braç anàrem pujant fins arribar a una gran nuvolada blanca, on hi havia un Senyor vellet, vestit amb una cam'sola que li arribava fins als peus, i que portava unes barbes llargues, llargues, i darrera la testa, que li feia un ressol que enlluernava, una mena de cosa... Què us diré, oncle... Com allò que el mestre en diu un triàngul... El Senyor em va besar, va treure'm la bena dels ulls, i una font de llum de tots colors, com milenars de coets, encesos tots alhora, m'enlluernà.

— Passa, fill meu — va dir-me el Senyor, amb una veu dolcíssima.

I jo vaig passar per entre els núvols sempre del braç de la mare, i a la fi vaig ésser deixat... Sabeu amb qui? Amb aquell vell ceguet del poble que a mi em feia tanta basarda, i amb aquell companyó amb qui jo vaig ballar-me una vegada i li vaig fer mal als ulls.. Però tots hi vèiem, amb unes resplendors noves, que no són com les de la terra... Es a dir... Si em deixéssiu destapar, oncle, per veure només una llenqueta de sol...

— Avui està núvol, fill! — corregué a dir, plorós, l'oncle Xinxó.

— Sempre està núvol aquest Montbríó que abans semblava que portés el sol a les entranyes!

— Ha plogut, Blaiet... — afegí, mentint pietosament, l'Esteve.

— Alabat siga Déu, que si no em dóna llum, us dóna aigua perquè pugueu treure més profit de les plantes...

L'Esteve restà esbalaït d'oír les paraules serenes del minyó. Quí les hi dictava?...

Un prompte el sobresaltà... Havia sentit a dir que la Mort tornava més obertes les potències del cos, i el terror corlligà l'oncle Esteve.

Es que en Blaiet presentia la seva mort, amb aquells besllums misteriosos?

Cridà el seu germà Feliu, i en sec, li exposà els seus temors. En Feliu encarregà que anessin a cercar el metge. I els dos germans, alacaiguts, restaren vetllant el ma'alt, cada vegada més feble, però més lluminós en ses paraules.

En Blaiet, però, s'embaltí, i no es desvetllà fins que el metge el sacsejà.

— Hola, senyor metge! Quan em treurà la bena dels ulls?

El metge féu una senyal d'intel·ligència als dos homes, i respongué:

— Calma, menut, que tot vindrà... Ara cal que facis bondat de la bona...

Quan sigui hora, ja diré jo el que s'ha de fer...

— Però... Oi que hi tornaré a veure, senyor metge? — insistí, portat per la seva obsessió, en Blaiet.

— Es clar que sí, però no hi ha que anar de pressa. Tu creu i deixa't curar!

Com no havia de creure en Blaiet, si tots els seus somnis es basaven en poder-se amarar novament de llum? Adhuc sentint-se tot el cos embenat, no li feia pena aquell braç que no podia moure, les cames embolicades, el cos embolcallat com el d'una mòmia, sinó aquella nit eterna que el menava a cobejar amb més ànsies que mai el copsament de totes les clarors que li eren amigues: el llampegueig de les aigües del torrent, la boirina daurada que fistonejava els bens, l'arriestat verd-negre dels pins i aquell espurneig metàl·lic del pedruscall que, ben al revés dels joiers, mostrava l'or engalzat en

les pedres, com una nova llei de joies fines.

El metge féu la cura posant tota la traça en la seva operació... Quina basarda aquelles conques huides, de sang cuallada, negrosa, per on un dia hi havia entrat tota l'alegria de la naturalesa, i ara insensibles, mortes, com una llar apagada, amb les cendres només del fogueral passat!

Quelcom notà en Blaiet:

— Oi que m'ha tret la bena, senyor metge?

— No! — féu el savi rural, mentint a gratient, per estalviar una gran pena a l'orb.

— Jo diria que m'arriba una frescor als ulls! — assegurà en Blaiet, en tocar l'aire directament la ferida afrosa.

El metge, tornant-lo a tapar, murmurà:

— Que has vist res?

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA

El món és ple d'orbs i sords. N'hi ha que amb tot i tenir ulls a la cara, no saben veure la bellesa d'una obra d'art ni la magnificència de la naturalesa creada per Déu. N'hi ha també que amb tot i tenir orelles, a voltes de grans proporcions, no saben sentir la bona música per experimentar-ne un gaudi espiritual. Aquests són els sords i els orbs més dignes de llàstima.

FISICA RECREATIVA

El joc que us anem a explicar, és força conegut, però com que es molt distret i instructiu, no serà inoportú explicar-lo novament.

Consisteix en fer psssar un ou bullit i sense closca pel coll d'una ampolla.

Vet ací la solució: Es posa a dins de l'ampolla un paper encès i tot seguit es col·loca l'ou sobre la boca. Poc a poc l'ou anirà passant fins a caure a dins.

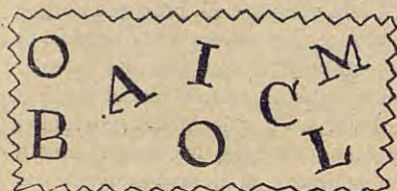
TRENCA CLOSQUES

Aquest pallasso, té dos espectadors. On són?

No crec en l'impossible. Opino que cadascú, segons les ocasions i el seu enginy, pot arribar a ésser el que es proposi. — KITRO.

LLETRES ESCAMPADES

Tenint en compte aquestes lletres, cal trobar el nom d'una República Americana.

FULLS D'ENCICLOPEDIA

Es un peix mengivol que vegades va de 40 i de vegades a 60. Aquestes velocitats oscilen segons la concurrència que hi ha a l'autodrom o siga el mercat. Quan la gent vol dir d'un noi que no és eixerit, diuen que és molt lluç. Quan ho volen dir d'una noia, diuen que és Llúcia.

Aquestes dites populars, tenen l'origen en la poca vivor que generalment té el lluç del mercat la qual queda compensada amb l'excessiva vivor del comerciant que el ven. Hi ha qui diu que el lluç quan circula lliurement pel mar, és molt viu i que neda més de pressa que en Pinillos, nosaltres ens permetem posar-ho en dubte car si fos tan viu com diuen, difícilment es deixaria pescar. En espanyol, del lluç se'n diu *merluza* i agafar una *merluza*, vol dir el mateix que nosaltres en diem agafar la mona.

Hi ha moltes maneres de cuinar el lluç i totes són prou bones segons el gust i la gana de cadascú. De l'única manera que no hem vist condimentat el lluç és amb bolets. Deixant a part un dia que vàrem veure a un conegut que li havien dat una pallissa.

SALOMÒNIC

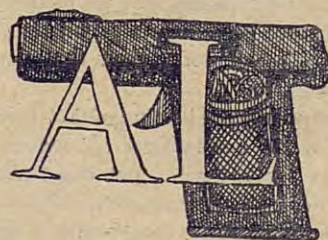
PROGRES FERROVIARI

L'automòbil i l'avió amb l'audàcia de la joventut, es creuen els amos del pervindre i confiats en el perfeccionament que cada any obtenen, consideren el ferrocarril com a un invent decrepit que anirà desapareixent poc a poc davant de llurs conquestes. Però damunt dels rails d'acer, veiem enginyers cada vegada més potents i més perfeccionats que testimonien una vitalitat que se'n riu de totes les fanfarronades.

Suara al Canadà han posat en servei una màquina formidable. Veus ací les característiques principals: Llarga da, 30 metres, sobre un joc de dotze rodes de extraordinàries dimensions; aquesta locomotriu pot arrossegar setanta vagons de mercaderies, amb un límit de càrrega de 33.000 tones. Una altra d'Alemanya construïda per la casa Krupp, és d'una forma força especial, és la primera locomotriu alemanya a turbines i la seva potència és de 2.000 CV. No tot l'avenc és dedicat al gènere gegantesc. Per a un petit tren de muntanya a Anglaterra, una línia que hom ha tingut d'establir on els pagesos els hi ha vingut bé que passés i que dona infinitat de voltes entre camps i pasturatges, Ford ha construït una màquina lleugera d'un nou model molt pràctic.

Encara una innovació important: Hom ha introduït l'aplicació de l'altaveu adaptat al telèfon en les casetes dels guarda-agulles d'un important creuament de línies prop de Londres. Aquest aparell té doble utilitat: Amplifica la veu dels avisos i permet entendre's malgrat el soroll que fan els trens.

JEROGLÍFIC

GRAN CONCURS

N.º 281 — Joan Puig

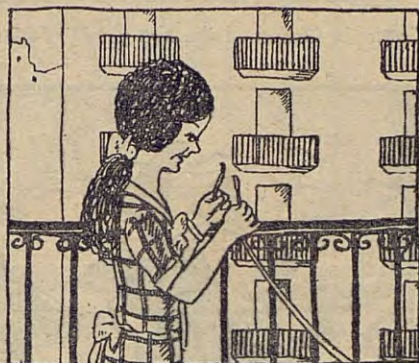
N.º 282 — Teresa Casellas

N.º 283 — Narcís Mates

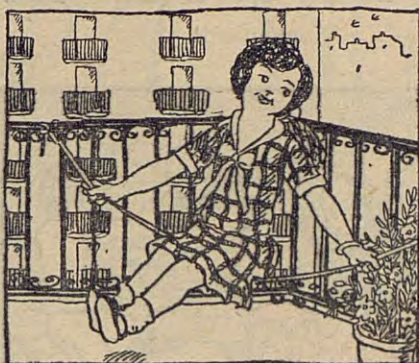
N.º 284 — Magda Vinyess

Rodolins incògnits

El gronxador

En un angle del balcó

Mentre ella es va gronxant

Quan del tot ja s'ha segat

PER A LES NENES

El menjar ben presentat fa molt més goig i no hi ha dubte que si està ben servit, es menja més de gust.

En el peix fregit, carn rebossada i molts d'altres que hi va bé la llimona,

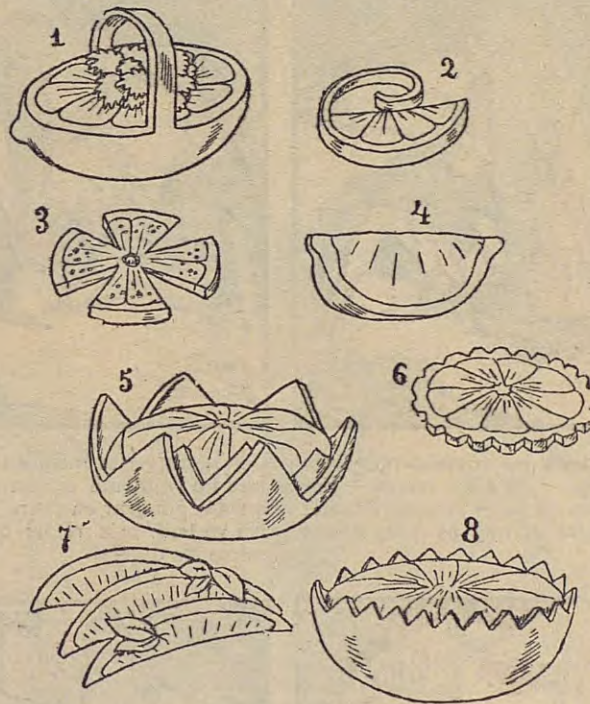
us limiteu generalment a posar-hi uns senzills tallets. Amb aquests models veureu diferents maneres de tallar la llimona que fan molt més bonic.

El model n.º 1 figura un cistellet,

amb algunes fulles de julivert. Els models 2, 3 i 6 són uns talls rodons combinats amb diferents formes. Els models 5 i 8 és una llimona partida per la meitat on s'hi fan uns queixals que separen la pell de la llimona.

Tots aquests models poden ornamentar-se amb pebrot escalivat, posant-hi un tallet rodó de pebrot sobre el centre de la llimona i d'altres de llargaruts a tot el volt.

TALLARETA

El caràcter no pot dissimular-se. Els lladres mai s'enriqueixen, les almoines a ningú empobreixen; les parets delaten els criminals. La més petita mentida, un xic de vanitat, l'afectació de bon semblant, us posaran tot seguit en evidència; però digueu la veritat sincera i tots rebreu inesperat estímulo. — EMERSON.

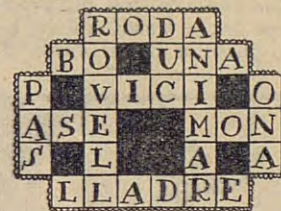
Per bo que siga el bressol, més val la bona criança. (Proverbi escocès).

Solucions al número passat

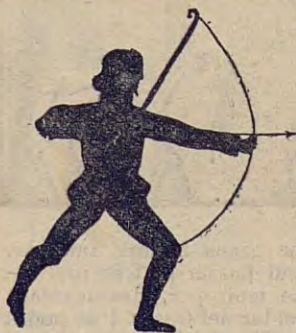
Laberint de lletres: Patufet.

Jeroglífic: Tapioca.

Mots creuats:

D'OMBRES XINESQUES

N.º 285 — Joan Cots

N.º 286 — Alfons Campins

N.º 286 — Lluís Torres

N.º 288 — Jaume Losa

EL NOI QUE VOLIA SABER EL QUE ERA POR

(Continuació)

Conte de Grimm. Dibuixos per D'IVORI

La muller del sagristà l'esperà molta estona i per fi l'anà a buscar, i el trobà embolicat amb un llençol blanc i gemegant per mor d'una cama trençada.

I la dona s'apressà d'anar a casa en Pere «sense por» on armà un escandol dels grossos. El llaurador corre-gué a despertar el seu fill petit i el castigà de valent.

I tant i tant burxà la muller del sagristà, que l'home indignat, tragué el noi de casa. I ja tenim a en Pere «sense por» en camí d'aventures amb 25 pesetes i un farceilet al coll. Tot ca-

m'nant, no parava de cridar: — Qui vol ensenyar-me el que és por? — Un home que passava, més pillo que honrat, li va dir: — Veus? Allí hi ha uns penjats, passa la nit al costat d'ells i

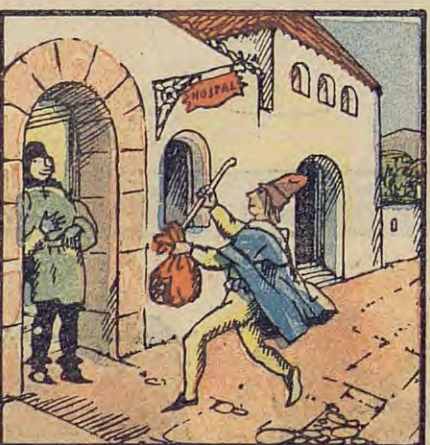
sabràs el que és por. Juguem-nos-hiels cinc duros que tens a les mans. — Fet respongué en Pere. — Torneu demà i si he conegut el que és por, us els daïr.

A la nit va fer foc per tal de no tenir fred i a l'endemà en tornar l'home va quedar admirat en veure'l tan tranquil. No va tenir més remei que anar-se'n sense els diners.

En Pere va emprendre de nou el camí, tot dient: — Qui m'ensenyarà el que és por? — Un carreter que passava el va cridar i li va dir que ell li ensenyaria el mitjà per saber-ho.

El minyó pujà dalt del carro i en arribar a un hostal cridà la mateixa cantarella. L'hostaler el va mirar i li digué: — Ara tindràs ocasió de saber-ho. Prop d'aquí hi ha un castell encan-

tat on hi ha grans tresors amagats. El que pugui passar-hi tres nits següides sense tenir por, desencantarà el vell posseïdor del tresor i es podrà casar amb la filla del Rei.

(Seguirà)